

Vasilisa sa vrátila do Zelenej izby a najskôr zo všetkého vybrala škatuľu so školskou uniformou, ktorú dostala od otca na narodeniny. Všetky veci z nej začala ukladať na posteľ. Bola strašne nahnevaná, že musela raňajkovať v takej nenávidenej spoločnosti. A zlostila sa aj na Marka, ktorý ju nakoniec dohnal k tomu, že sa neovládla. Otec odchádza na dlhý čas... A Vasilisu čaká trest! Keď si na to spomenula, zaúpela: je fakt možné, aby sa toľko nepríjemností stihlo stať za jedno jediné ráno?

Školská uniforma pozostávala z troch častí: z bežného odevu na vyučovanie, čo bola biela košeľa, čierne šaty na ramienka a široká tmavomodrá kravata; z bielej kombinézy z pevnej látky s množstvom vreciek a vrecúšok; a z čierneho vlneného pláštá so sponou v podobe čierno-bieleho znaku školy. Vasilisa už vedela, že jej budúca časodejnica škola má svoj heraldický znak: osemramennú veternú ružicu s malým kruhom rozdeleným na dve polovice, ktoré symbolizujú Svetločasy a Temnočasy. Uprostred kruhu sú dve hodinové ručičky – biela ukazuje na čiernu polovicu kruhu a čierna na bielu.

Tento znak v podobe nášivky svietil aj na ľavom rukáve košele.

Vasilisa sa na vyučovanie náramne tešila, a to aj napriek tomu, že riaditeľkou v Škole svetlých časov bola Jelena Mortinová. Chcela čo najskôr dobehnúť priateľov v umení ovládať časodejnícku strelu. Nebude to síce jednoduché, ale urobí, čo bude v jej silách... Dúfala zároveň, že otec nezabudne na svoj sľub a dovolí jej počas školského roka bývať v Lazore. I keď nevedela, ako na tú správu bude reagovať Nikov otec Konstantin Lazarev. Čo ak dcéru svojho úhlavného nepriateľa nebude chcieť u seba ubytovať?

Vasilisa sa rozhodla, že si musí zalietat nad morom, aby sa upokojila a usporiadala si myšlienky, ale vtom na oválne dvere do jej izby niekto zaklopal.

„Ďalej!“

„Nazdar!“

Na prahu sa objavila Zachara. Vasilisa vykričala od radosti a vrhla sa kamarátke okolo krku. Z Fešovej sesternice mala takú radosť, že ju dlho nechcela pustiť z pevného objatia.

„Vidím, že sa ti naozaj cnelo,“ zažartovala Zachara a vyvliekla sa zo zovretia. Vasilisino privítanie ju zjavne dojalo, ale nechcela to na sebe dať znatť.

„Kedy si prišla? Zostaneš tu dlho? Budeš chodiť do Svetločasu?“ Vasilisa v momente zahrnula návštevníčku kopou otázok.

Mimovoľne sa pozrela na hodiny, ale mali ešte podobu slnka.

„Zatiaľ neviem,“ odvetila Zachara. „Prišla som skôr než ostatní, aby som všetkým pripravila izby... oni prídu neskôr.“

Dievčina pristúpila k oknu a otvorila okenné rámy s vitrážami, vyskočila na parapet a neohrozene spustila nohy do priepasti.

„Ty máš krásny výhľad!“ uznanlivo mľaskla jazykom. „Váš záмок je nádherný!“

Vasilisa si bez dlhého rozmýšľania k nej prisadla.

„Aj mne sa Černovod veľmi páči,“ prikývla. „Ešte keby tak moji súrodenci bývali niekde poriadne ďaleko... A nikdy by sem